

да унищожатъ тая митническа линия. Тя трѣбва да принося на всѣко господарство не повече отъ 30,000 лева, и тъй като има седемъ митници съ чиновници, като не считаме пограничната стража, то расхода трѣбва да бѣде по голѣмъ. Тука трѣбва да се създаде митническии съюзъ, даже безъ договоръ за тождественность на тарифата, — и просто да дѣлятъ сбора. Кога се направи желѣзницата между София и Бѣлградъ, то стига да учредятъ едно бюро въ онова мѣсто, гдѣто ще се прѣсича българската граница. Но, за по висока цѣль, истинно национална, която трѣбва да прѣслѣдватъ едновременно и прѣдъ видъ на общото прѣуспѣвание и прѣдъ видъ на прѣуспѣванието на югославянското племе въ бѣдаше — би билъ митничния съюзъ между двѣтъ съсѣдни страни. Прѣчката къмъ това не е въ дохода на хазната, тъй като всички митниченъ сборъ въ Сърбия, въ 1883 г., съставлявалъ около 3,000,000, отъ които трѣбва да се извадятъ йоще разноснитѣ за 31 митнично бюро. Следователно, загубата отъ митничния съюзъ би била такава незначителна, че не струва да се смущава човѣкъ. Освѣнъ това, странитѣ, които внасятъ стока, — главно Австро-Венгрия, — би ржкоплескала за унищожението на тая вътрѣшна прѣграда, която вреди за обмѣняванието и която ще прѣчи йоще повече, когато се скачи желѣзницата между Бѣлградъ, София и Цариградъ.

Ний продължавахме да вървимъ по долината до Царибродъ, но вече на сѣверъ, на югъ и особенно къмъ истокъ захвана да се възвишава Балкана съ своитѣ расклонявания покрити съ храсталакъ. Тука, трѣбваше да се разрѣши важния въпросъ за смѣнуванието на конѣтѣ. И макаръ че пиротския префектъ, за устранение на всички прѣпятствия, ни даде до София за другаръ своя писаръ, и макаръ че тоя достоенъ и обезателенъ чиновникъ бѣше всичко врѣме облѣченъ въ фракъ и съ орденитѣ, но той можа да намѣри само единъ конь, а пъкъ намъ ни трѣбваха три или четире. По тоя начинъ, трѣбваше да вървимъ съ нашитѣ конѣ, че каквото ще да става по нататѣкъ.